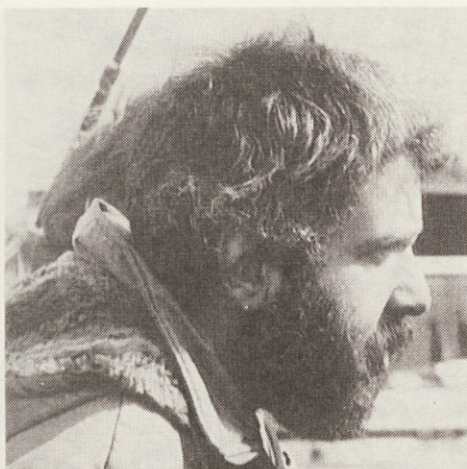

ŽIVLJENJE JE SLADKO

LIFE IS SWEET

Wendy in Andy imata hčeri dvojčici. Andy sanjari o lastnem poslu in se pusti prijatelju prepričati, da kupi kombi z bifejem. Wendy čez dan dela v trgovini z otroškimi oblekami, ob nedeljskih popoldnevih pa otroke uči plesa. Soseščina je polna čudnih tipov, film pa neprestanega govorjenja.

ŽIVLJENJE JE SLADKO

scenarist in režiser: Mike Leigh
direktor fotografije: Garry Turnbull
tonski mojster: Malcolm Hirst
montažer: Peter Maxwell
avtor glasbe: Rachel Portman
igralci: Alison Steadman, Jim Broadbent, Claire Skinner, Jane Horrocks, Stephen Rea, Timothy Spall, David Thewlis
producenti: Film Four International, London, Velika Britanija, Simon Channing-Williams
1990
1h49

FILMOGRAFIJA

High Hopes, 1988
Life is sweet, 1990

Besedna zveza *Življenje je sladko* se nanaša na izročilo melodramatskega filmskega žanra, kjer je vsak zaplet, vsako življenjsko razočaranje in poraz vgrajen v scenarij samo zato, da se čim srečneje razplete, da se razočaranje izkaže za trenutno zmoto na poti do končne zmage... Film Mikea Leigha pa temelji na nerešljivosti zapletov, ki so sestavni del življenja navadnega človeka, na percepciji neuspeha kot življenjskega stila. Uspešna v tem filmu je edino mati in žena, ki se je sposobna soočiti s svojo realnostjo in jo zato tudi obvladati.

Režiser je s svojim zadnjim filmom opravičil sloves opazovalca in komentatorja nenavadnega in absurdnega v britanskem vsakdanu, ki se ga drži že dobrih dvajset let. Značilnost njegovih filmov je, da povsem običajno okolje (londonsko predmestje) napolni z neobičajnostjo. Ne bi mogli reči, da je njegov opus nadrealističen. S tako oznako se ne strinja niti on sam: »Vedno si prizadevam odkriti bistvo; to je potencirani realizem kot nasprotje naturalizmu. Vem, da je v mojih filmih mnogo »odštekanih« elementov, ki sicer niso nadrealistični, so pa norčavi, burleskni. Vendar se ne zgodi nič nemožnega. Vse mora biti organsko. Mora biti resnično, toda ta resničnost je potencirana.«

Življenje je sladko je nizkoprorračunski film, ki s svojo improvizirano režijo predstavlja specifičen avtorski pristop, katerega bistvo je v posrečenem prilagajanju vnaprej zasnovanih scen nenačrtovanim vzgibom na samem snemanju, kar nedvomno prispeva k bizarni komičnosti sicer povsem nevesele zgodbe o prebijanju skozi sivino preživetja v nekem napol proletarskem napol meščanskem okolju.

Jelka Stergel